

Mission Mars

Artiklen er udgivet på Ekstrabladet.Dk d. 19 februar 2015 skrevet af Kicki S. Bengtsen. Artiklen handler om Christian Ohlendorff Knudsen, som har meldt sig til Mars-One-projekt, som er et koloniserings projekt på Mars. Han er nu blandt de 100 deltager ud af 200.000, som har meldt sig til projektet. Christian Ohlendorff Knudsen er afklaret med, at når han tager afsted så er der ingen vej tilbage. Christian Ohlendorff Knudsen mener dog, at han vil komme til at savne den frihed han har her på Jorden. Christian Ohlendorff Knudsen mener uanset om han kommer med, at projektet er vigtigt og det kan skabe en lignende gylden æra, som månelandingen gjorde. Nogle mener det er galskab, at tage af sted, men Christian Ohlendorff Knudsen mener, at der er flere positive faktorer end negativt. Efter planen sendes raketten afsted i 2023.

Jeg mener projektet Mars-One-projekt, er en fantastisk ide. Projektet har været mange år undervejs og har været på tegnebrættet i mange år og efterhånden. Så vidt jeg husker så blev den snakket om førstegang i starten af 1990 da man fandt indikationer af vand på Mars første gang, i form af is. Projektet er spændende, da Mars er en af de planeter som er tættest på og som egner sig mest, af de nærliggende planeter til, at blive koloniseret. Med indikationerne af is er det muligt at der er vand i undergrunden og med vand vil der være mulighed for liv på Mars, som vi kender liv på Jorden. NASA lavede et forsøg for nogle år siden, med nogle forskere der blev lukket inde i et stort rundt telt, hvor de så skulle leve i et år uden kontakt med omverdenen, for at finde ud af hvordan de mennesker ville opføre sig i isolation. Der inde havde de madrationer, men også mulighed for at plante og dyrke selv. Det lille projekt var en succes og var en af de faktorer, som ledte til at fortsætte med Mars-One-projektet. For var det muligt uden problemer i isolation på Jorden, mente NASA så ville det også kunne på Mars. Dog var det ikke helt problem frit, der var nogle opstart vanskeligheder med deres vandsystem og ventilation. Opstart af så stort et projekt som Mars-One-projekt, vil der blive skabt enormt mange arbejdsplader. Ikke kun ved NASA men i hele verden, da produktionen af stål, aluminium og andre materialer, vil stige drastisk. Selv i Danmark vil der komme gang i den, da vi har flere firmaer som laver dele til NASA og i det hele taget til forskning og opdagelse i blandt andet rummet. Vi har for eksempel, droner til rekognoscering, spejle til optik, micro robotter til udforskning af grotter og små mini / micro satellitter. Alene af de grunde er projektet en god ide. Ud over de positive eksempler er der også nogle negative ting omkring projektet. Det værste der kunne ske var at raketten stiger til værds og eksplodere. Holdet ombord

omkommer, alt udstyr går op i røg og mange års forberedelse er spildt. Sådant en katastrofe vil kunne ændre hele verdens synspunkt på rumrejser og udforskning af rummet, og måske sætte en stopper for det. En anden mulighed kunne være, at dette sker, raketten kommer afsted, efter nogle år ankommer de til Mars, de lander og slår lejr. De bor der i 25 år, uden problemer og alt er fryd og gammen, men i den tid finder de ud at Mars ikke er beboelig og den nok aldrig bliver det, at der ikke er mere information eller data at hente på planeten. Dette resulterer ikke i at missionen har været spild af tid, men hvad gør vi nu. Skal vi forsøge at hente dem da deres opgave er udført eller bare lade dem bo der for evigt. Hvor skal vi så tage hen og var det det værd. I sidste ende vil det altid være det værd, selvom vi ikke kan flytte Jordens befolkning til Mars, så har vi udledt en planet og kan komme videre.

Christian Ohlendorff Knudsens argumenter for at tage af sted er ikke så specifikke og klare. Han har dog ret til at sige fra lige indtil han sidder i raketten, men han mener dog, at han er afklaret når han får sat sig til rette i raketten, dette kan vi nok alle forholde os til. Det svare til når man skal ombord på falken i Fårup sommerland, hvor man alligevel står og tøver, tør man nu og alligevel går man jo ombord og er glad for at man fik den prøvet. Det er kun den tøvende del man kan sammenligne med, at tage en tur i falken eller bruge resten af sit liv på Mars, kan selvfølgelig ikke sammenlignes. Men jeg er helt enig i Christian Ohlendorff Knudsen det, at sende en bemanded mission til Mars er vigtig for menneskeheden ikke bare det, at sende afsted, men også at det bliver til noget. Projektet vil uden tvivl bringe en stor teknologisk fremdrift med sig, da udviklingen af sådan en størrelse ofte får nye teknologier frem i lyset. Som kan bruges i alm husholdning, industrien, i hverdagen eller i biler. Et godt eksempel på sådan en opfindelse er aluminiums folie, som vi alle bruger i vores køkken til, at pakke madvare ind i. Det blev brugt omkring rør, isolering og tætning på den første månelanding tilbage i tresserne. Den form får små opfindelser håber jeg også, at et projekt i den størrelse vil frembringe. Som Christian Ohlendorff Knudsen siger, så er der mange der syntes det er galskab, vanvittigt og i det hele taget mange som er kritiske overfor sådan et projekt. Det er også forståeligt nok, at mange tænker sådan, det at skulle ofre sit liv og sin tilstedeværelse for andre mennesker, det er svært at sætte sig ind i hvis man ikke er den type menneske. Det er ofte noget man kun ser på film. Så er det klart, at dem som ikke vil ofre sig for frem skridtet og for andre mennesker. De vil i stedet for at være forstående, være kritiske overfor andre som har den tankegang. Det er et typisk eksempel på egoisme og uvidenhed i dagens Danmark, hvorfor gøre noget for andre når man jo bare kan blive der hjemme og brokke sig? Jeg syntes det er fantastisk at der

findes mennesker som Christian Ohlendorff Knudsen der vil "ofre" sig for menneskehedens fremtid. I mine øjne er Christian Ohlendorff Knudsen en inspirerende person som mange burde se op til, for det han vil ofre sig for.

Mission til Mars uden mulighed for at komme hjem igen, ville ikke være noget for mig. Det tiltaler mig ikke, at skulle være en opdagelsesrejsende så langt væk. Jeg kan godt lide, at opleve nye ting og nye steder, men Mars er for langt væk. Jeg vil helst have et sikkerhedsnet på den ene eller den anden måde. Ikke nok med det tror jeg ikke, at jeg ville være kvalificeret til den rejse. Jeg er uddannet elektriker, om det kvalificere mig tvivler jeg på, men det kunne nok hjælpe mig lidt. Så ville jeg nok nemmere kunne oplæres og undervises i de systemer, som skal bruges på Mars og måske i raketten. Det alene tror jeg ikke er nok til at kvalificere mig til at tage af sted. I sidste ende så kan jeg ikke lide ideen om det kun er den ene vej. Det at skulle afsted med 3 andre mennesker, som man skal værre sammen med 24 timer i døgnet 365 dage om året, i måske 60 år, hvis man altså overlever så længe på Mars. Det i sig selv er noget af en opgave, at kunne holde andre mennesker ud i så lang tid, især når man bor så tæt op af hinanden i så lang en periode. Bare de spændinger der kan blive mellem mennesker på en arbejdsplads, som kun er sammen omkring 37 timer om ugen er nok til man kan over veje at begå mord. Et godt eksempel på det er filmen Interstellar. Selvom det er en film, så er Interstellar et godt eksempel på hvad der kunne ske hvis man blev sendt ud på en fremmed planet. Filmen handler om, at finde en ny planet for menneskeheden, da Jorden er ved at gå under. Her bliver et lille hold på 4 sendt ud i rummet for at finde et medlem af NASA, som er på en fremmed planet, manden er spillet af Matt Damon. Da de ankommer, er Matt Damons eneste tanke at komme væk fra planeten, da han har meget hjemve, så meget at han faktisk forsøger at slå de 4 ihjel for at komme hjem. Det er kun en film, men jeg kunne godt forestille mig der ville kunne ske lignende på Mars. Største forskel er at de mennesker der sendes til Mars, vil have mulighed for at transmittere til Jorden under hele deres forløb. Så helt alene vil de ikke værre. Et andet problem jeg kan se ud over sammen hold, er seksualitet og lyster. Forestiller man sig, at der vil blive ligeligt fordelt, med 2 mænd 2 kvinder, så kan man sikkert finde en løsning. Selvom man godt ved at det er videnskabsmænd og kvinder der sendes afsted, vil der altid være lyster. Det i sig selv tror jeg kan skabe flid og problemer så langt væk. Men uanset hvad vil mændene sikkert blive steriliseret, da der jo ikke vil være nok mad på Mars hvis der skulle komme en baby ud af det. Jeg vil i sidste ende komme til at savne familie, venner og bare friheden som Christian Ohlendorff Knudsen beskriver så fint i artiklen, det med bare at kunne gå ud i det fri når man har lyst.